

(811) ἐγένετο τοῦτι ἐν τοῖς ποταμοῖς τοῦ Αἰμου, ὡς συνηθὺς νομιζομένη ἀλλ' ἐν διόδῳ τῆς Στραντζῆς μεταξὺ τῶν νῦν χωρίων Φακιά (οὐρόου Φακιά) καὶ Καραμπονάρο, τ. ἔ. νοτίως τῶν παλαιῶν ἐπὶ Ὠμοριά συνόρων τῆς Βουλγαρίας, ἔνθα ἡ τάφος Ἐρκεσία ἀπὸ Δεβελτοῦ πρὸς Μακρολίβατον (Οὐζουντζόβ) Ἐπομένως ἡ ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου κατάληψις καὶ πυρπόλησις τῆς πρωτεύουσας τοῦ Κρούμου Πλίσκας ἐκείθιν τοῦ Αἰμου εἶναι μῦθος, κακῶς ἐρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀ ὕ λ ἡ ἤτις σημαίνει τὸ στρατόπεδον καὶ οὐχί τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Κρούμου. Ὁ Νικηφόρος ἐκκινήσας τῇ 20ῇ Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ μεθορίου φρουρίου Μαρκέλλης μετὰ πολλοῦ στρατοῦ πεζῶν καὶ ἰππέων καὶ ἐφοδιοπομπίας μεγάλης καὶ τῇ 26ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἤτηθεις καὶ φονευθεῖς, ἀφού ἐν τῷ μεταξὺ κατέλαβε τὸ στρατόπεδον (σύλην) τοῦ Κρούμου, ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν πορόδων τοῦ Αἰμου (Σιδηράς), πολλῶ δὲ ἦττον νὰ ὑπερβῇ τὸ ὄρος καὶ νὰ χωρήσῃ μέχρι Πλίσκας. Ὁ συγρ. τοποθετεῖ τὸ φρούριον τῆς Μαρκέλλης, τὴν ἀπετηριαν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Νικηφόρου, πολὺ νοτίως καὶ οὐ μακρὰν τῆς Ἀδριανουπόλεως. Κατὰ τὴν Ἄνταν τὴν Κομνηνὴν ὄμως πλησίον τῆς διόδου τοῦ Αἰμου Σ ι δ η ρ ᾶ ς (παθανῶς πρῶην Βερεγάβων) ἀπὸ νότου ἔκειτο τὸ φρούριον Γ ο λ ὅ η, ἡμίσαιαν ἡμέραν δυτικῶς τοῦ Ἀειοῦ. Μεταξὺ δὲ Γολῶν καὶ Διαμπόλεως μεθ' ἡμισείας ἡμέρας δρόμον ἔκειτο τὸ φρούριον τῶν Μ α ρ κ ε λ λ ῶ ν καὶ ἔκει που πλησίον καὶ τὸ τῆς Λ α ρ κ ε λ λ ῶ ν. Οὕτω ἦτο δυνατὴν ὁρμώμενος ἐκ Μαρκέλλων νὰ φθάσῃ ὁ Νικηφόρος μέχρι τῶν διόδων τοῦ Αἰμου, ὅπου τῷ εἶχε στήσει τὴν ἐπιπέδον τῆς ἀποχωρῶν καὶ προβάλλου δροσῆς εἰρήνης. Ἀναμφίβοτον ἐστὶν ὅτι οὐδὲν ἀντιπρὸς τὸν Νικηφόρον ἐκείθιν οὐδὲν ἐγένετο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φίλωφ

Μπ. καθηγ., τοῦ πανεπ. Σοφίας. Οἱ ἀποφθεῖς πορὶ τῷ Μεξίκ τάροι. Περιγράφονται λεπτομερῶς ἐν τῷ ἀποφθεῖντες λίθινον ἐντὸς τάροι θολοειδεῖς μετὰ δύο δομάτων. πορὶ τῷ τοῖς Μυκηναϊκοῖς κειμεῖο χωμάτων Μαλ-τεπέ καὶ Κοῦρ-καλέ κειομένον, ἐσκαφέντων τυσηματικῶς ἀπὸ τοῦ 1932, παρὰ τῇ κομη Μεξίκ, 6 χιλιόμετρα νοτιοδυτικῶς τοῦ ἀκραίου Βουλγαρικοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Σβίλεν-γκράδ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς μεθορίοις. Ὁ πρῶτος εἶχε καὶ διάδρομον ἄγοντα εἰς αὐτὸν ὅμοιον τοῖς Μυκηναϊκοῖς, ὁ δὲ δεύτερος ἐστρεφεῖτο τοιοῦτον. Ἐν τῷ χώματι τοῦ πρῶτου ἀνευρέθησαν καὶ κτερίσματα, ἀνήκοντα εἰς μεταγενεστέρων τοῦ τάφου ταφῆν γενομένην ἔξω τοῦ λιθίνου τάφου κατὰ τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῶν συνευρεθεισῶν δύο ἀργυρῶν δραχμῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὰ κτερίσματα τοῦτα, περιγραφόμενα λεπτομερῶς, ἦσαν χρυσοῦ κοσμήματα, μωργαρίτια, δακτύλιοι, ἐνώτια, ὄρει χάλκινα ἀγγεῖα, λυχνία, κῦπελλα, ἀμφορεῖς καὶ ἀγάλμα ὄφιο, ποδῶ δὲ καὶ λείψανα κεκαυμένων ἀργυρῶν ἀγγείων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων. Ὁ δεύτερος τάφος φαίνεται σεσηλημένος ἀρχαίῳθεν. Παρατίθενται σχεδιαγραφήματα τῶν τάφων καὶ εἰκόνες τῶν ἀνευρεθέντων ἀντικειμένων. Οἱ τάφοι εἶναι λείψανα τῆς Μυκηναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐξακολουθοῦσας πιθανῶς νὰ ὑφίσταται ἐν Θράκη καὶ κατὰ τοὺς κατοπινοὺς χρόνους, ὅτε αὐτὴ δὲν ὑφίστατο πλέον ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἐπιστημονικωτάτη αὐτὴ μελέτη τοῦ διασημοῦ Βουλγάρου ἀρχαιολόγου εἶναι σπουδαία συμβολὴ εἰς τὰς Θρακικὰς ἀρχαιότητας. Βουλγαριστὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ ἀρχαιολ. ἰνστιτούτου Σοφίας, τόμ. ΧΙ, ἔτ. 1937. σελ. 1—116 μετὰ περιλήψεως ἐν τῷ εἰρηνοποιῶν (Μ.Κ.Α.)

h. de la...
Αποφθεῖς:
0 C. 3871 + 2 B.
1937. 390-391

νικῆ σχολῆ τὰ αὐτόθι σταυροπήγια, τὴν τε μονὴν τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος μετὰ τοῦ μετοχίου τῆς καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Προδρομοῦ. 1796 Μαρτίου Ἰνδ. ιδ', Κῶδ. Η' 255—53. Ἐδημοσιεύθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ «Νεολόγῳ» 1881 ἀρ. 3772, καὶ ἐν Δελτίῳ Ι καὶ Ε Ἐταιρείας Β' 85—87.—27 Τοῖς προκρίτοις Αἴνου συνοδικῆ κυροῦσα τὴν εἰς τὴν Σχολὴν, τὸ Ὄρφανοτροφεῖον καὶ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Αἴνου ἀφιέρωσιν τοῦ μαγαζείου τοῦ μοναχοῦ Λασκαρική. Χατζῆ-Μανωλάκη ἀκυροῦσα δὲ τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ αὐτοῦ μαγαζείου εἰς τὴν μονὴν τῆς Σκαλωτῆς; ὑπὸ τοῦ ἰδίου μοναχοῦ Λασκαράκη, μονάσωντος ἐν αὐτῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λεοντίου. 1823 Δεκ. 29 Κῶδ. ΙΕ' 94-5 6.

ΣΤ' Σχολῆ Ἰ' α ν ο χ ῶ ρ ω ν 32 Σιγίλλιον κυροῦν τὴν σύστασιν Ἑλλ. Σχολῆς τῶν Γανοχώρων ἐπαρχίας Ἰωαννίνων καὶ καθορίζον τοὺς πόρους καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς; Κῶδ. Η' 286—87.

Ζ' Σχολῆ Διδυμοτείχου 33 Τῇ ἐπαρχίᾳ Διδυμοτείχου ἐπικύρωσις τῆς νεοσύστατου Κοινῆς Σχολῆς τῶν καὶ ἵνα οἱ πόροι αὐτῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τεθῶσιν ἐν ἀσφαλεῖ. Κῶδ. Ι' 14. 30 31.—34 Τοῖς Προκρίτοις Διδυμοτείχου, ἵνα ὑποδεχθῶσι τὸν νέον μητροπολίτην τῶν, ἐρχόμενον πρὸς αὐτοῦ; καὶ ἵνα ἐπιτρέψωσι τὸ σχολεῖον τῶν μισθοδοτοῦντες τὸν διδάσκαλον διὰ τὴν ἀποκαταστάσιν ἀλλομένων ἐξ ἡμισίας ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν Καστροῦ καὶ Καστανοῦ. 1844 Μαρτίου Κῶδ.

Η' Σχολῆ Ἐπιβατῶν (Σηλυβρίας) 35 Σιγίλλιον τοῦ Σχολείου Ἑλλην. Ἐπιβατῶν Σηλυβρίας σιγίλλιον. 1796 Ἰουνίου Ἰνδ. ιδ', Κῶδ. Η' 262—63.—36 Σιγίλλιον περὶ διοικήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἐν Ἐπιβάταις (Σηλυβρίας) Ἑλλ. Σχολῆς; Κῶδ. Ι. 270.

ΚΒ' Σχολῆ Ραιδεστοῦ 71 Σιγίλλιον περὶ τῆς ἐν Ραιδεστοῦ δαπάνῃ τοῦ Ἡρακλείας Μελετίου συσταθείσης Ἑλλην. Σχολῆς; 1817-Αὐγ. Ἰνδ. ε', Κῶδ. ΙΙ' 45—46.

ΚΕ' Σχολῆ Σηλυβρίας 77 Σχολῆς Ἑλληνικῆς καὶ Κοινοῦ Σηλυβρίας Σιγίλλιον. 1799 Ἰουνίου Ἰνδ. β'. Κῶδ. Η' 328—30.

Λ' Σχολῆ Σωζοπόλεως 95 Σιγίλλιον περὶ τῆς ἐν Σωζοπόλει Ἑλλ. Σχολῆς καὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῆς; ἐκ τῶν τόκων τῶν 13 χιλ. γροσίων, ἃ ἐδώρησατο αὐτῇ ὁ Βιτοπεδινὸς Θεόφιλος Σωζουπολίτης 1817 Δεκ. Ἰνδ. ζ', Κῶδ. ΙΙ' 61—62.—96 Τῷ Σωζουπόλει; Κωνσταντίῳ Συστατικῇ τοῦ ὀσιωτῆτον διδασκάλου Παῖσιον ἀπερχομένου ἀναλαβεῖν τὴν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ αὐτόθι Σχολῇ διδασκαλίαν. 1825 Φεβρ. 16. Κῶδ. ΙΕ' 272.

Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Θράκη. Εἰς τὸν περυσινὸν Ἔ' τόμον τῶν «Θρακικῶν» (Σελ. 492) ἀνεφέραμεν διὰ τὰς ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ ἀνασκαφάς, Ὅ τὰς περυσινὰς ἀνασκαφάς ἐν Λουλὲ Βουργάζ ἐνεργήσας Δρ Ἀρίφ Μουφίτ Μάνσελ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ εἰδικὸν τεύχος (σ. 36—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

• Θρακικῶν
7. 2. 1938
r. 393-395

46) τῆς «Turquie Kemaliste» τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸ Β' Συνέδριον τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας καὶ τὴν ἐκθεσιν τῆς Ἱστορίας (20—26 Σεπτεμβρίου 1937), τὸ ὄργανωθὲν ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας, μακρὰν ἀναζητοῦσιν κεκοσμημένην διὰ 22 ὥραίων εικόνων περὶ τῶν ἐν Θράκῃ ἀνασκαφῶν κατὰ τὸ ἔτος 1936—37. Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν γραφομένων του πρόκειται περὶ τῆς ἀνασκαφῆς ἐν Λουλέ Βουργάλῃ ἐνὸς τῶν πολυπληθῶν τύμβων τῶν εὐρισκομένων ἐν Θράκῃ, ὅμοιον τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀνασκάψει κατὰ τὸ 1912 ἐν Σηλυβρία ὁ κ. Georges Seure μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς μου, καὶ τοῦ ὁποῖου σχετικὰς εικόνας ἐδημοσίευσαν τὰ «Θρακικὰ» τόμ. Α' σελ. 325. Ὁ κ. Seure εἶχε προηγουμένως κάμει παρομοίας ἀνασκαφὰς ἐν Βουλγαρίᾳ.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν ἀναφέρεται ὅτι, διὰ τὴν καθορίσθαι τὰς σχέσεις τῆς πνευματικῆς καλλιτεχνίας, ἣτις ὑπῆρχε μετὰξὺ Εὐρώπης καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, ἡ Ἐταιρεία τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Θράκην καὶ ἐπεφάσθησε δι' αὐτὰς τὸν κ. Ἀρίφ Μουφίτ Μάνσελ, ὅστις ἔκαμε καὶ τὰς ἀνασκαφὰς κατ' Αὐγουστον τοῦ 1936, μελετήσας τὰ κατὰ τοὺς τύμβους ἀνασκαφὰς ὅντες κωνικοῦ σχήματος ἔχουν 5,15 μ. ὕψος καὶ 30—70 μ. διαμέτρου καὶ ἀφίονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἀπορίσκατον Μεσολογίου καὶ εἰς τὸ ἴδιον περὶ ὅσον εἶναι ἀπορίσκατον εἰς ἀπορίσκατον, ὅτι τὸν τόπον τῆς ἀνασκαφῆς καὶ τὸν εὐρισκόμενον δεξιὰ ἔστι ἀπὸ αἰῶνος. Τοὺς τύμβους ἀνασκαφῆς ἔκαμεν ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀρχαίας ἀπορίσκατον. Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τοὺς εὐρισκόμενους πρὸς Β' τοῦ Ἐργένῃ ἐντὸς λειβαδίων καὶ γονίμων κοιλάδων αἱ ὅποια πάντοτε θὰ κατοικοῦντο, πέριξ τῆς Ἀδριανουπόλεως, Suloglu ¹⁾ Βίζας καὶ Σαράϊ, τὸ δεύτερον εὐρισκόμενον εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ἐργένῃ καὶ τρίτον τὸ Kabahūyūki ¹⁾ καὶ τοὺς εὐρισκόμενους πρὸς Ν. τοῦ Ἐργένῃ καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν Ἀδριανουπόλεως Οὐζούνιοπροῦ Κεσσάνης, Ὑψάλων καὶ Κεσσάνης, Μάλγαρα-Ραιδεστοῦ. Ὡς γράφει ἠδυνήθη νὰ σημειώσῃ περὶ τοὺς 400. Ἀνασκάψας κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1936 τύμβον 7,50 μ., ὕψους καὶ 50 μ. διαμέτρου εὐρισκόμενον παρὰ τὸ ζαχαροποιεῖον τῆς Ἀλπουλλοῦ δὲν ἦρε κανένα τάφον, ἀλλ' εἰς βάθος 0,25—0,30 μ. κάτω τῆς ἐπιφανείας εὐρέθησαν διάφορα τεμάχια ἀγγειοπλαστικῆς καὶ ὁστὰ μεγάλων ζῴων. Τὰ πλεῖστα ἀγγεῖα φέρουν διακοσμήσεις γεωμετρικὰς ἀπὸ ἐθθείας γραμμῆς. Αὐτὰ τὰ τεμάχια τοῦ Ἀλπουλλοῦ ὁμοιάζουν μὲ τὴν κεραμικὴν τῆς προϊστορικῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ Aunjetiz διαδεδομένον εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην καθὼς καὶ μετὰ τὰ τῆς ὀρειγαλικῆς ἐποχῆς τὰ εὐρισκόμενα εἰς Töszeg τῆς Οὐγγαρίας. Φαίνεται ὅτι μεγάλαι μάζαι ἀνθρώπων εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ὀρει-

1) Ἴσως νὰ πρόκειται περὶ νέων (μετὰ τὸ 1922) ὀνομάτων πόλεων· προηγουμένως δὲν ἔτυχε νὰ ἀκούσω τοιαῦτα ὀνόματα.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
"ΘΡΑΚΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ.,
1938

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ
Γ. Γραμματεὺς ΑΡΓΥΡΙΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ
Τομίας ΙΩΑΚΕΙΜ ΛΑΓΙΑΣ
Σύμβουλοι ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΔΕΚΑΛΑΧΙΔΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΥΒΕΡΗΣ
ΚΙΜΩΝ ΚΟΚΚΩΝΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΦ
ΘΩΜΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΠΩΝΗΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΑΘ. ΓΚΕΜΟΥΣΓΕΡΔΑΝΗΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΠΑΛΤΣΑΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΙΡΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΟΥΪΖΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΙΜΗΚΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ
ΖΗΣΗΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μέγας Εδεργέτης;

† ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. Π. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Εδεργέτης;

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Μεγ. Δωροῦται

ΤΑΜΕΙΟΝ ἈΝΤΑΛΛΑΞΙΜΩΝ

χαλκίνοι αιώνες από την Μεσημβρινήν Ρωσσίαν ἐξεχύθησαν εἰς Εὐρώ-
πην καὶ ἐκεῖθεν Ν. Α. μέθοι τοῦ Ἴλλουλλοῦ.

Κατὰ τὸ 1937 ἀνέσκαψε 3 ἐκ τῶν 4 τύμβους ἐπὶ ὑψωμάτων 3,5 χι-
λιμέτρων ἀνατολικῶς τοῦ Λουλέ Βουργάζ. Εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ὕψους
11 μ. καὶ διαμέτρου 65 μ. εὐρέθησαν δύο τάφοι ἐνδιαφέροντες, ἀνήκον-
τες εἰς τὸν II αἰῶνα μ. Χ.. Ὁ κυρίως τάφος εὐρίσκετο εἰς βάθος 11 μ.
καὶ συνίστατο ἀπὸ δύο λάκκους. Ὁ μεγαλύτερος διαστάσεων 2,06X2,77
μ. εἰς 0,70 μ. βάθος, εἶχεν ἕν μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ κεκαλυμμένον ἀπὸ
ἀργίλλον· ὁ μικρότερος 0,66X1,37 ἦτο τοποῦθητῆμος εἰς τὸ μέσον τοῦ
πρώτου. Ἐντὸς τοῦ μικροτέρου μεταξὺ τῶν ὑπολειμμάτων καρβόνου καὶ
κόνεως τοῦ ἀποτεφρωμένου σώματος εὔρε 2 χρυσᾶ ἐνώτια, 1 ἀργυροῦν
δακτύλιον, 2 ὄρειχαλκινα βραχιόλια καὶ διαφόρων σχημάτων καὶ διαστά-
σεων θάλινας φιάλας καὶ ἄλλα. Τὰ διάφορα ἀντικείμενα μᾶς ἀποκαλύ-
πτουν ὅτι ὁ τάφος ἀνήκει εἰς γυναῖκα ἡλικίας ἀπὸ τὰς διαστάσεις τῶν
βραχιολίων καὶ δακτυλίου, εἰς νέαν ἡλικίαν.

Ὁ δεύτερος τάφος περιεῖχε κλουβίον καὶ εὐρημάτια καὶ ἦτο ἀπὸ τὴν
δυτικὴν πλευρὰν τοῦ τύμβου 2 μ. ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους. Ὁ τάφος ἦτο
διαστάσεων 2,5 X 0,45 καὶ 0,30 μ. βάθους. Εἰς τὸν τάφον εὐρίσκετο ἡ
τέφρα τοῦ ἀποτεφρωθέντος σώματος· περιεῖχε ἀκόμη καθρέπτην τῆς
χειρός, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος ἀνάγλυφον νεοαττικὴν ναυτι-
κὴν ἄποιν κλπ. Πέριξ τοῦ τάφου εὐρίσκοντο διάφορα ἀντικείμενα.

Ἐὰν παραβάλλομεν τὸ περιεχόμενον τῶν δύο τάφων βλέπομεν ὅτι
τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἦσαν τῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀναμφιβόλως
ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ εὐρεθέντα εἰς τὸν
δεύτερον τάφον εἶνε σπουδαιότερα, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ νέα ἀνήκουσα εἰς
εὐγενῆ Θρακικὴν οἰκογένειαν ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της καὶ
ἐτάφη εἰς αὐτὸν τὸν τάφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεσκεύασαν τὸν τύμβον.
Ἀργότερον γυνὴ τις τῆς αὐτῆς οἰκογενείας (πιθανὸν ἡ μήτηρ της) ἀπέ-
θανεν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύμβου. Πράγματι δὲν φαίνεται νὰ ὑ-
πάρχῃ μεγάλη διαφορὰ χρόνου μεταξὺ τῶν δύο τάφων.

Μ.Α.Σ.